

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/28/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617010094
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2017:1617010094.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovaného ml. G. I., pre pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 08. novembra 2017, takto

r o z h o d o l :

obžalovaný:

ml. G. I., narodený XX. Y. XXXX v G., trvale bydliskom č. d. XXX, XXX XX Y., t. č. v Reedukačnom centre P. I.,

sa uznáva vinným, že

1) obvinený napriek rozsudku Okresného súdu v Rožňave pod číslom konania 2T/33/2015 zo dňa 05.10.2015, právoplatný dňa 05.10.2015 a v nadväznosti naň rozsudku Okresného súdu v Rožňave pod číslom konania 7P/421/2015-28, zo dňa 17.12.2015, ktorým mu bola uložená ochranná výchova v Reedukačnom centre P. I., kde bol umiestnený odo dňa 16.02.2016, aj napriek vedomosti, že má súdom uloženú ochrannú ústavnú výchovu, dňa 10.04.2016 v čase o 17.00 h bez povolenia neoprávnene opustil Reedukačné centrum vo P. I., pričom sa zdržiaval najmä v mieste svojho bydliska v Y., a na iných bližšie nestotožnených miestach, až do dňa 22.04.2016, kedy bol vypátraný hliadkou Policajného zboru a dodaný späť do Reedukačného centra vo P. I.,

2) obvinený napriek rozsudku Okresného súdu v Rožňave pod číslom konania 2T/33/2015 zo dňa 05.10.2015, právoplatný dňa 05.10.2015 a v nadväznosti naň rozsudku Okresného súdu v Rožňave pod číslom konania 7P/421/2015-28, zo dňa 17.12.2015, ktorým mu bola uložená ochranná výchova v Reedukačnom centre P. I., kde bol umiestnený odo dňa 16.02.2016, aj napriek vedomosti, že má súdom uloženú ochrannú ústavnú výchovu dňa 31.08.2016 v čase o 20.00 h sa nevrátil z letných prázdnin do Reedukačného centra vo P. I., tak ako bol povinný, pričom sa zdržiaval najmä v mieste svojho bydliska v Y., a na iných bližšie nestotožnených miestach, až do dňa 19.09.2016, kedy bol vypátraný hliadkou Policajného zboru a dodaný späť do Reedukačného centra vo P. I.,

teda

v bode 1) a 2)

maril výkon rozhodnutia súdu tým, že útekom z ústavu zmaril účel ochrannej výchovy, ktorú mu uložil súd,

čím spáchal

v bode 1) a 2)

pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f) Trestného zákona,

Za to sa

odsudzuje

podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 54 Trestného zákona v spojení s § 111 Trestného zákona, na trest povinnej práce vo výmere 60 (šesťdesiat) hodín.

Podľa § 55 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný trest povinnej práce vykonať najneskôr do 1 (jedného) roka od nariadenia výkonu trestu.

Podľa § 55 ods. 3 Trestného zákona je obžalovaný povinný vykonávať trest povinnej práce osobne a vo svojom voľnom čase bez nároku na odmenu.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 07. marca 2017 Okresnému súdu Malacky obžalobu z 07. marca 2017, č. 2 Pv 297/16/1106-15, na ml. G. I. pre pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08. novembra 2017 obžalovaný po poučení o svojich právach a povinnostiach urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok), že je vinný zo spáchania skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku zisťoval, či obžalovaný:

- c) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.
- d) bol ako obžalovaný poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.
- f) rozumie právnej kvalifikácii skutku, ako trestného činu, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.
- g) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestný čin mu kladený za vinu, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.
- h) sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikujú ako určitý trestný čin, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny a jeho kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, prijal toto vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny zo skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná. Súd preto uznal obžalovaného ml. G. I. vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd vzhľadom na prijatie vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vykonal dokazovanie len ohľadne trestu, a to výpoveďou svedkyne - psychologičky Reedukačného centra P. I., aktualizovaným odpisom registra trestov, lustráciou v registri priestupkov a hodnotiacou správou riaditeľa reedukačného centra.

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Pri ukladaní trestu obžalovanému súd vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje primárne zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 348 ods. 1 Trestného zákona) až na 2 roky, avšak vzhľadom na § 117 ods. 1 Trestného zákona by sa trestná sadzba odňatia slobody znížila na polovicu.

Súd zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona, nakoľko sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin oľutoval. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, tak súd zistil jednu v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona - bol už za trestný čin odsúdený [rozsudkom Okresného súdu Rožňava z 05. októbra 2015, sp. zn. 2T/33/2015, právoplatným dňa 05. októbra 2015, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok].

Pri určovaní druhu a výmery trestu u obžalovaného súd následne povinne (§ 38 ods. 2 Trestného zákona) prihliadol na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností s tým, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je v rovnováhe a preto súd trestnú sadzbu neupravoval.

Pri určovaní druhu trestu súd primárne vychádzal z § 34 ods. 6 Trestného zákona, podľa ktorého za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody. Z uvedeného ustanovenia možno vyvodiť, že ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby neprevyšuje päť rokov, čo je aj prípad prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. f) Trestného zákona, nemusí mu uložiť vôbec trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona argumentum a contrario). V takomto prípade teda môže súd uložiť aj samostatné alternatívne tresty, prípadne aj viac z nich medzi sebou kombinovať.

Zo zistenia, že obžalovaný sa dopustil skutku v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia pre inú jeho trestnú činnosť, pre súd vyplýva, že obžalovanému nie je možné uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu, pretože to vyslovene zakazuje § 49 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 1 Trestného zákona. Uvedené ustanovenia však vôbec neprikazujú, aby v prípadoch, keď sa páchatel dopustí úmyselného trestného činu, bolo nutné mu uložiť nepodmienený trest odňatia slobody. Tieto ustanovenia len upravujú, kedy nie je možné uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu, avšak z nich vôbec nie je možné vyvodiť príkaz na uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody, prípadne to, že by nebolo možné uložiť, napríklad samostatný trest povinnej práce, v prípadoch, keď neprichádza do úvahy aplikácia § 34 ods. 6 Trestného zákona, nakoľko nejde o trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcej päť rokov.

V súvislosti so zvažovaním druhu trestu, ktorý je nevyhnutné uložiť obžalovanému za spáchanie skutku, súd vychádzal okrem závažnosti spáchaného prečinu tiež z toho, že nepodmienený trest odňatia slobody je trest ultima ratio (posledná a krajná možnosť), ktorý možno uložiť len vtedy, ak iné druhy trestov, prípadne iné formy trestu odňatia slobody, nemôžu celkom zjavne viesť k náprave obžalovaného, a napokon, nepodmienený trest odňatia slobody možno uložiť len za situácie, ak tomu nebránia závažné okolnosti prípadu, či osoba obžalovaného. Navyše v zmysle § 117 ods. 2 Trestného zákona nepodmienený trest odňatia slobody môže súd mladistvému uložiť len za podmienky, že by vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu mladistvého alebo vzhľadom na predtým uložené opatrenia uloženie iného trestu zjavne nevedlo k dosiahnutiu účelu trestu podľa tohto zákona.

Súd je toho názoru, že na ochranu spoločnosti a pre nápravu obžalovaného postačí aj uloženie alternatívneho trestu (trestu povinnej práce), ktorý nie je spojený s odňatím slobody, pričom súd v rozhodujúcej miere vychádzal aj z vyjadrenia psychologičky reedukačného centra, podľa ktorej od posledného útoku uplynulo už 14 mesiacov, za uvedené obdobie obžalovaný preukázal, že si uvedomuje nesprávnosť svojho predchádzajúceho konania, za uvedené obdobie je obžalovaný veľmi pracovitý,

patrí k najšikovnejším chovancom v reeduačnom centre, je učenlivý, veľmi aktívny, nie sú s ním žiadne výchovné problémy, zvládol viacero záťažových situácií kedy mal možnosť opäť ujsť, avšak takéhoto konania sa už nedopustil, jeho správanie je v súhrne úplne v poriadku, patrí k dobrým chlapcom. Zmenu v správaní sa obžalovaného v porovnaní so skoršími negatívnymi posudkami hodnotí psychologička tak, že obžalovaný sa už nenachádza v prostredí, v rámci ktorého by sa dopúšťal nesprávnej činnosti, tiež to súvisí s jeho dospievaním a uvedomovaním si svojho predchádzajúceho nesprávneho počínania. Jeho prístup k autoritám je taký, že ich rešpektuje. Čo sa týka jeho hodnotenia, u nich je zavedený bodový systém, pričom obžalovaný získava skôr plusové ako mínusové body. S uložením trestu povinnej práce resp. s jeho výkonom by v ich podmienkach nebol problém, až na to, že 22. januára 2018 obžalovaný dosiahne plnoletosť. Obdobne aj z hodnotiacej správy riaditeľa reedukačného centra vyplýva, že v triede praktického vyučovania sa obžalovaný postupne vypracoval na jedného z najlepších, je pracovitý, pri práci samostatný, zručný, často chodí na brigády aj mimo zariadenia. Adaptoval sa postupne, zaradil sa do kolektívu, autority rešpektuje, plní si povinnosti, dodržiava vnútorný poriadok, zapája sa do činností, športuje. Od posledného útoku svojim správaním obžalovaný dokázal, že si svoje chyby uvedomil, oľutoval a neopakuje ich. Jeho správanie sa výrazne zlepšilo, spolupracuje, je aktívny, veľmi pracovitý, ochotný, zvládol záťažové a rizikové situácie. Umiestnenie v ich zariadení vnímajú ako dostatočný trest; vzhľadom na bezproblémové správanie, uvedomenie si pochybenie a jednoznačný posun (ktorý je v zariadeniach ich typu skôr zriedkavý) sa riaditeľ reedukačného centra prihovoril za udelenie čo najmiernejšieho podmienčného trestu.

Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že v danom konkrétnom prípade vhodným bude uloženie trestu povinnej práce, pričom obžalovaný s uložením tohto trestu vyslovil súhlas na hlavnom pojednávaní a boli splnené aj všetky ostatné zákonné podmienky vyžadované ustanovením § 54 Trestného zákona. Pre úplnosť súd dodáva, že neboli zistené také okolnosti, ktoré by bránili uloženiu tohto trestu (§ 55 ods. 2 Trestného zákona), pričom súd ukladal tento trest v rámci trestnej sadzby a za podmienok podľa § 111 Trestného zákona (pri uložení trestu povinnej práce nesmie horná hranica tohto trestu prevyšovať polovicu hornej hranice trestnej sadzby ustanovenej zákonom; trest povinnej práce nesmie vzhľadom na svoju povahu alebo okolnosti, za ktorých sa vykonáva, ohrozovať zdravie, bezpečnosť alebo mravný vývoj mladistvých) pri dolnej hranici trestnej sadzby, čo je vyjadrené uložením trestu povinnej práce vo výmere 60 hodín.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.